

Sygn. akt III AUz 99/12

POSTANOWIENIE

Dnia **13 grudnia 2012r.**

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń

Spółecznych w składzie następującym:

	Przewodniczący:	SSA Bogumiła Burda (spr.)
	Sędziowie:	SA Urszula Kocyłowska SA Marta Pańczyk- Kujawska

po rozpoznaniu w dniu **13 grudnia 2012r.**

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku **J. W.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.**

o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem

na skutek **zażalenia wnioskodawcy**

od postanowienia **Sądu Okręgowego w Rzeszowie**

z dnia **12 września 2012r.**, sygn. akt **IV U 1342/12**

p o s t a n a w i a:

o d d a l i ć zażalenie-

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 12 września 2012r. Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Rzeszowie odrzucił odwołanie J. W. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R. z dnia 2 sierpnia 2012r. odmawiającej mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

Powołując w podstawie prawnej orzeczenia art. 477⁹ § 3¹ kpc Sąd Okręgowy uznał, iż wobec nie złożenia przez wnioskodawcę sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika ZUS z dnia 18 lipca 2012r. nie uznającego go za całkowicie niezdolnego do pracy, zaistniały przewidziane w powołanym przepisie przesłanki do odmowy z przyczyn procesowych merytorycznego rozpatrywania sprawy, jako że odwołanie wnioskodawcy sprowadza się wyłącznie do kwestionowania przez niego w/w orzeczenia lekarskiego. Równocześnie Sąd I instancji podkreślał, że

J. W. otrzymał odpis powyższego orzeczenia lekarza orzecznika ZUS-potwierdzając osobiście jego odbiór już w dniu badania i tym samym został prawidłowo pouczony o możliwości złożenia w ciągu 14 dni od orzeczenia tego sprzeciwu do komisji lekarskiej Zakładu, czego jednak zaniechał.

Postanowienie Sądu Okręgowego w Rzeszowie z dnia 12 września 2012r. zaskarżone zostało przez wnioskodawcę.

W zażaleniu wnioskodawca domagał się – jak należy sądzić z treści tego środka odwoławczego - uchylecia zaskarżonego orzeczenia, celem merytorycznego rozpoznania złożonego odwołania od decyzji organu rentowego z dnia 2 sierpnia 2012r. Podniósł, że jego stan zdrowia po wypadku czyni go niezdolnym do pracy, podkreślając przy tym, że czas, który minął od wypadku jest zbyt krótki, aby pracować jako kierowca. W żaden zaś sposób skarżący nie wyjaśniał nadal przyczyn zaniechania złożenia sprzeciwu od niekorzystnego dla niego orzeczenia lekarza orzecznika ZUS.

Pozwany organ rentowy nie ustosunkował się do treści zażalenia wnioskodawcy .

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie rozpoznając zażalenie wnioskodawcy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 20 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z FUS oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 121, poz. 1264) prawo wniesienia sprzeciwu i zgłoszenia wadliwości orzeczenia, wydanego przez lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, przysługuje od orzeczeń wydanych począwszy od dnia 1 stycznia 2005r. Z tym też dniem wszedł w życie, korespondujący z tym zapisem, przepis art. 477⁹ § 3¹ Kodeksu postępowania cywilnego zgodnie, z którym Sąd odrzuca odwołanie w sprawie o świadczenie z ubezpieczeń społecznych, do którego prawo jest uzależnione od stwierdzenia niezdolności do pracy lub niezdolności do samodzielnej egzystencji, a podstawę do wydania decyzji stanowi orzeczenie lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, jeżeli osoba zainteresowana nie wniosła sprzeciwu od tego orzeczenia do komisji lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, a odwołanie jest oparte na zarzutach dotyczących wyłącznie tego orzeczenia.

Odnosząc powyższą regulację do okoliczności przedmiotowej sprawy, przyjdzie zaś stwierdzić, że lekarz orzecznik wydał w sprawie J. W. w dniu 18 lipca 2012r. orzeczenie, pod którego treścią znalazło się pouczenie o terminie i sposobie wniesienia sprzeciwu od tego orzeczenia do komisji lekarskiej Zakładu. Pouczenie to jest czytelne i wyraźne , a z akt sprawy - postępowania przed organem rentowym- wynika, że odpis powyższego orzeczenia doręczony został bezpośrednio odwołującemu już w dniu badania (v. k.- 67 akt rentowych). Wnioskodawca jednak z powyższego uprawnienia zgłoszenia sprzeciwu nie skorzystał, stąd też pozwany organ rentowy wydał zaskarżoną decyzję z dnia 2 sierpnia 2012r. odmawiającą mu prawa do dochodzonego świadczenia.

W tej sytuacji złożenie przez wnioskodawcę odwołania opartego wyłącznie na zarzutach dotyczących tego orzeczenia (powielonych także w zażaleniu) stanowiło dostateczną , a przewidzianą we wskazanym przez Sąd I instancji art. 477⁹ § 3¹kpc przesłankę do odmowy merytorycznego rozpatrywania sprawy (odrzućcia odwołania).

O konieczności takiego postąpienia w sytuacji nie wyczerpania przez ubezpieczonych dwuinstancyjnego trybu orzeczniczego przed ZUS wypowiedział się także Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 15 marca 2006r. II UZP 17/05 OSNP 2006/15-16/245.

Z tych wszystkich więc wyżej naprowadzonych względów – akceptując w pełni przyjęte przez Sąd I instancji rozstrzygnięcie wynikające z faktu nie zachowania przez odwołującego dwuinstancyjnego trybu orzeczniczego-

lekarskiego w postępowaniu administracyjnym – bez wdawania się w spór co do meritum sprawy - na podstawie art. 385 kpc w zw. z art. 397 § 2 kpc orzeczono jak w sentencji.

Na koniec tut. Sąd pragnie zauważyć, że w zaistniałej sytuacji procesowej istnieje możliwość złożenia przez wnioskodawcę bezpośrednio w pozwanym organie rentowym wniosku o przywrócenie terminu do złożenia omawianego sprzeciwu, w trybie art.14 ust. 2 lit. c ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U z 2004r. Nr 39, poz. 353 ze zm.) – co przy uwzględnieniu tego wniosku, prowadzić może do wydania kolejnej decyzji, podlegającej już merytorycznej kontroli sądu w przypadku jej zaskarżenia.

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)